

Budai Panna: Üres

1.

Egyszer már lemondtam
Minden egyes mosolyról,
Felszálltam a hajóra,
Mi magányomban barangolt,
Gyűlöltem és megvetettem
Minden egyes percét,
Biztonságban utálhattam
Selymes, éles csendjét,
Üvöltött és megalázott
Minden egyes este,
Bárcsak ne lett volna
A nappal az éj tükre,
Folyton folyvást,
Körbe körbe,
Fekve, kelve,
Széttörve.

2.

Nem emlékszem akartam e
Bármit azelőtt ennyire,
Olyan nagyon akartam
Hogy egyedül maradtam,
Olyannyira meg akartam
Változtatni a fényeket,
Hogy a csillagot is lássam,
Ne csak a rémeket,
Vagy a rémek is megteszik,
Ha úgysem hagynak itt,
Ha a Nap vagy a sötét befogad
Megteszek bármit,
Csak jó akartam lenni,
Csak éppen elég Istennek,
Vagy ha nincs más, akkor
A rohadt ördögnek,
Elég akartam lenni
Ideig, óráig,
Hónapig,
Hétig,
Napig.

3.

Nem kellek én se Istennek
Se ördögnek, se a világnak,

Bárhová is kérekedem
Lenyelnek majd kihánynak,
Az emberek már rég leírtak,
A sok kéretlen veleménnyel,
A semmitmondó, ostoba,
Mihaszna, bölcs tétlenséggel,
Bárcsak tudnám legközelebb
Mihez és hogyan fogjak,
Minekután "Ambícióm
annyi se, mint a síri holtnak",
A szárnyaim is leszakadtak,
Az égiek is leköptattak,
Az eszem is kezd elmenni,
Azt hiszed
Meg tudsz
Bántani?